

Arrest

nr. 125 935 van 23 juni 2014
in de zaak RvV X / VIII

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding.

DE WND. VOORZITTER VAN DE VIIIste KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Mongolische nationaliteit te zijn, handelend in eigen naam en als wettelijke vertegenwoordiger van X, op 14 april 2014 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding van 26 maart 2014 tot het opleggen van een inreisverbod (bijlage 13sexies).

Gezien titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 20 mei 2014, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 16 juni 2014.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken G. DE BOECK.

Gehoord de opmerkingen van advocaat I. DECLERCK, die loco advocaat V. VEREECKE verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat M. DUBOIS, die loco advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. De gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding nam op 16 april 2013 ten aanzien van verzoekster de beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten.

1.2. Bij aangetekend schrijven van 16 augustus 2013 diende verzoekster een aanvraag in om, in toepassing van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet), tot een verblijf in het Rijk te worden gemachtigd.

1.3. De gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding nam op 28 oktober 2013 de beslissing waarbij verzoeksters aanvraag om, op medische gronden, tot een verblijf te worden gemachtigd ontvankelijk wordt verklaard. Verzoekster werd ingevolge deze beslissing in het bezit gesteld van een attest van immatriculatie.

1.4. Op 26 maart 2014 nam de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding de beslissing waarbij verzoeksters aanvraag om machtiging tot verblijf ongegrond wordt verklaard.

1.5. De gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding nam op 26 maart 2014 tevens de beslissing tot het opleggen van een inreisverbod. Deze beslissing, die verzoekster op 3 april 2014 werd ter kennis gebracht, is gemotiveerd als volgt:

“De mevrouw, die verklaart te heten:

Naam + voornaam: [N.S.]

[...]

Nationaliteit: Mongolië

+ minderjarig kind: [S.C.]

Nationaliteit: Mongolië

wordt een inreisverbod voor drie jaar opgelegd,

voor het grondgebied van België, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen, tenzij zij beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven.

De beslissing tot verwijdering van 26.03.2014 gaat gepaard met dit inreisverbod.

REDEN VAN DE BESLISSING:

Het inreisverbod wordt afgegeven in toepassing van het hierna vermelde artikel van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en op grond van volgende feiten:

o In uitvoering van artikel 74/11 §1 tweede lid van de wet van 15 december 1980, is de termijn van het inreisverbod 3 jaar:

2° Niet aan de terugkeerverplichting werd voldaan: Betrokkene maakt reeds het voorwerp uit van een bevel om het grondgebied te verlaten dd. 16.04.2013. Dit bevel om het grondgebied te verlaten werd op 09.09.2013 verlengd en betrokkene diende uiterlijk op 19.09.2013 hieraan gevolg te geven.”

Dit is de bestreden beslissing.

2. Over de rechtspleging en de ontvankelijkheid

Artikel 39/72, § 1 van de Vreemdelingenwet luidt als volgt

“§ 1. De verwerende partij bezorgt de griffier binnen acht dagen na de kennisgeving van het beroep, het administratief dossier. Ten laatste bij dit administratief dossier kan zij een nota met opmerkingen voegen, tenzij ze voor het verstrijken van de voornoemde termijn van acht dagen, de griffie in kennis stelt van het feit dat ze deze nota zal mededelen binnen vijftien dagen na de kennisgeving van het beroep.

Op straffe van niet-ontvankelijkheid van de nota met opmerkingen wordt, indien de originele nota is ingediend bij aangetekende brief of per bode met ontvangstbewijs, binnen dezelfde termijn een afschrift ervan per elektronische post en dit op de bij koninklijk besluit bepaalde wijze overgezonden.”

De Raad stelt vast dat verweerder een nota met opmerkingen heeft neergelegd, doch geen afschrift van dit procedurestuk per elektronische post heeft overgemaakt. De neergelegde nota is, overeenkomstig artikel 39/72, § 1, tweede lid van de Vreemdelingenwet, dan ook niet ontvankelijk.

3. Onderzoek van het beroep

3.1. Verzoekster voert in een enig middel de schending aan van artikel 74/11, § 1 van de Vreemdelingenwet, van artikel 3.7 van de richtlijn 2008/115/EG van het Europees parlement en de Raad over

gemeenschappelijke normen en procedures in de lidstaten voor de terugkeer van onderdanen van derde landen die illegaal op hun grondgebied verblijven, van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen (hierna: de wet van 29 juli 1991), van de materiële motiveringsplicht en van het legaliteitsbeginsel.

Zij verschaft de volgende toelichting:

“[...] Schending van het aangevoerde middel doordat de bestreden beslissing stelt dat wanneer geen uitvoeringstermijn wordt toegestaan, het opgelegde inreisverbod automatisch/van rechtswege een duur van 3 jaar heeft.

Artikel 74/11 Vw. bepaalt:

“§ 1. De duur van het inreisverbod wordt vastgesteld door rekening te houden met de specifieke omstandigheden van elk geval.

De beslissing tot verwijdering gaat gepaard met een inreisverbod van maximum drie jaar in volgende gevallen :

1° indien voor het vrijwillig vertrek geen enkele termijn is toegestaan of; 2° indien een vroegere beslissing tot verwijdering niet uitgevoerd werd. (...)

§ 2. De minister of zijn gemachtigde onthoudt zich er van een inreisverbod op te leggen wanneer hij het verblijf van de onderdaan van een derde land overeenkomstig artikel 61/3, § 3, of 61/4, § 2 beëindigt, onverminderd § 1, tweede lid, 2°, op voorwaarde dat hij geen gevaar vormt voor de openbare orde of nationale veiligheid.

De minister of zijn gemachtigde kan zich onthouden van het opleggen van een inreisverbod in individuele gevallen, omwille van humanitaire redenen.

§ 3. Het inreisverbod treedt in werking de dag waarop de beslissing met betrekking tot het inreisverbod wordt betekend.

Het inreisverbod kan niet ingaan tegen de bepalingen betreffende het recht op internationale bescherming, zoals gedefinieerd in de artikelen 9ter, 48/3 en 48/4”.

[...]

Artikel 74/11 Vw. bepaalt dat de termijn maximaal 3 jaar bedraagt. Dit betekent dan ook dat een termijn van minder dan 3 jaar mogelijk is, misschien zelfs wenselijk.

Artikel 74/11 §1, al. 1 Vw. stelt uitdrukkelijk dat bij het bepalen van de duur van het inreisverbod, rekening moet worden gehouden met de specifieke omstan[d]igheden van het geval.

De bestreden beslissing kiest voor de maximale duur van 3 jaar. De bestreden beslissing kiest aldus voor het meest ongunstige geval, en motiveert dit als volgt:

“Het inreisverbod wordt afgegeven in toepassing van het h[ie]rma vermelde artikel van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en op grond van volgende feiten:

In uitvoering van artikel 74/11 §1 tweede lid van de wet van 15 december 1980, is de termijn van het inreisverbod 3 jaar:

2° Niet aan de terugkeerverplichting werd voldaan: Betrokkene maakt reeds het voorwerp uit van een bevel om het grondgebied te verlaten d.d. 16.04.2013. Dit bevel om het grondgebied te verlaten werd op 09.09.2013 verlengd en betrokkene diende uiterlijk op 19.09.2013 hieraan gevolg te geven”.

Uit de motivering blijkt dat de niet naleving van de terugkeerverplichting de reden is dat er geen termijn werd toegestaan in het Bevel het grondgebied te verlaten.

Dat daarnaast een inreisverbod van drie jaar wordt opgelegd, wordt niet gemotiveerd, en lijkt in de beslissing het logische gevolg te zijn van het feit dat er geen termijn wordt toegestaan in het Bevel. De bestreden beslissing lijkt aan te nemen dat het opgelegde inreisverbod automatisch 3 jaar duurt, en vermeldt eigenlijk ook expliciet in haar motivering dat in uitvoering van artikel 74/11 §1 Vw. de termijn van het inreisverbod 3 jaar is.

Nergens is sprake van de wettelijke bepaling dat de termijn maximaal drie jaar bedraagt.

Opvallend is dat verwerende partij het artikel parafraseert alsof er geen beoordelingsbevoegdheid is en de wet helemaal geen maximumtermijn vermeldt, maar dat automatisch en van rechtswege slechts één mogelijkheid bestaat, m.n. een termijn van 3 jaar.

Dit is in strijd met de woorden van de wet, waar uitdrukkelijk wordt gesteld dat de bestreden beslissing rekening moet houden met de specifieke omstandigheden om de duur te bepalen, en deze duur niet meer (wel minder) dan drie jaar kan/mag bedragen (zie ook RvV nr. 91 251 van 9 november 2012 i.v.m. inreisverbod van maximum 5 jaar).

Door te stellen dat in uitvoering van artikel 74/11 §1 tweede lid Vw. voor uitvoering van het bevel, steeds automatisch een inreisverbod van 3 jaar moet worden opgelegd, voegt de bestreden beslissing een voorwaarde toe aan artikel 74/11 §1 Vw., minstens wordt de bepaling van de wet geschonden.

In een gelijkaardige zaak vernietigde Uw Raad het bevel met inreisverbod zeggende (RvV 27 februari 2013, nr. 97.002, T.Vreemd. 2013, 246):

“De overheid legt onmiddellijk de maximumtermijn op en moduleert de duur niet. Daardoor geeft zij impliciet te kennen dat zij geen rekening heeft gehouden met bepaalde omstandigheden die eigen zijn aan het geval. Zij geeft geen blijk van het doorvoeren van een individueel onderzoek. Nochtans moet de DVZ wel een individueel onderzoek voeren gezien artikel 74/11, §1, eerste lid Vw.”

De overweging dat het inreisverbod kan opgeschort worden of opgeheven indien verzoekster voldoet aan de toepassingsvoorwaarden van de gezinshereniging, werd reeds eerder verworpen als voldoende motivering (RvV 15 januari 2013, nr. 95.142, T.Vreemd. 2013, 247):

“De DVZ heeft niet uitgelegd wa[a]rom het gezinsleven een bevel om het grondgeb[ie]d te verlaten met inr[eij]sverbod van drie jaar niet verhindert. De duur van het verbod noopt immers toch tot een bijzondere aandacht. Het enig motief over het gezinsleven heeft betrekking op de verwijderingsmaatregel en niet op het inreisverbod. Zelfs als dit motief in overweging zou kunnen genomen zijn bij het opleggen van het inreisverbod, kunnen we niet controleren of dit werkelijk is gebeurd. De weg die men voorstelt, nl. het aanvragen van een visum gezinshereniging, is in tegenspraak met de opgelegde maatregel. Op het eerste gezicht, lijkt het erop dat de DVZ geen gepaste motivering heeft aangenomen met betrekking tot artikel 8 EVRM.”

3.2. De Raad merkt op dat de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 voorzien dat de beslissingen van de besturen uitdrukkelijk moeten worden gemotiveerd, dat de motivering de juridische en de feitelijke overwegingen dient te vermelden die aan de beslissing ten grondslag liggen en dat deze motivering afdoende moet zijn.

Deze uitdrukkelijke motiveringsplicht heeft tot doel de bestuurde, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid deze heeft genomen, zodat hij kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Het begrip “afdoende” zoals vervat in artikel 3 van de wet van 29 juli 1991, impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing.

De Raad stelt vast dat verweerder in de bestreden beslissing niet heeft toegelicht op basis van welke overwegingen hij besloot tot het opleggen van de maximumtermijn van drie jaar die is bepaald in artikel 74/11, § 1, tweede lid van de Vreemdelingenwet. Hierbij moet worden geduïd dat het verplicht opleggen van een inreisverbod niet impliceert dat daarbij ook de maximumtermijn van drie jaar moet worden opgelegd, noch dat een nadere motivering enkel voor het bepalen van een lagere termijn nodig zou zijn (cf. RvS 18 december 2013, nr. 225.871; RvS 18 december 2013, nr. 225.872). Een motivering inzake de duur van het opgelegde inreisverbod is aangezien verweerder een keuzemogelijkheid heeft, in regel, vereist. Het gegeven dat verzoekster zelf geen argumenten aandraagt om te opteren voor het opleggen van een lagere termijn heeft niet tot gevolg dat verweerder er niet toe zou zijn gehouden zijn keuze voor de maximumtermijn toe te lichten. Nu verweerder op dit punt in gebreke bleef kan verzoekster worden gevolgd in haar standpunt dat de motivering van de bestreden beslissing niet afdoende is.

Een schending van de formele motiveringsplicht werd aangetoond.

Aangezien de eventuele gegrondheid van de andere middelen niet tot een ruimere vernietiging kan leiden dienen deze niet te worden onderzocht (RvS 18 december 1990, nr. 36.050; RvS 24 oktober 2002, nr. 111.881).

De Raad merkt louter ten overvloede nog op dat verweerder op 28 oktober 2013 besliste om verzoekster in het bezit te stellen van een attest van immatriculatie. Het bevel om het grondgebied te verlaten waarnaar in de bestreden beslissing wordt verwezen werd derhalve impliciet doch zeker opgeheven. Een vreemdeling kan immers niet terzelfdertijd onderworpen zijn aan een bevel om het grondgebied te verlaten en beschikken over een tijdelijke verblijfstitel (cf. RvS 30 september 2009, nr. 196.530). Verweerder lijkt bij het opstellen van de bestreden beslissing dan ook voorbij te zijn gegaan aan het feit dat er voor een vreemdeling geen verplichtingen meer voortvloeien uit een bevel om het grondgebied te verlaten dat werd opgeheven en laat in ieder geval na uiteen te zetten op welke grond hij nog meent dat hij, maanden nadat een (ondertussen impliciet opgeheven) bevel om het grondgebied te verlaten werd afgegeven, nog een beslissing tot het opleggen van een inreisverbod met verwijzing naar voormeld bevel kan nemen.

4. Korte debatten

Verzoekster heeft een gegrond middel aangevoerd dat leidt tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing. Er is grond om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. De vordering tot schorsing, als accessorium van het beroep tot nietigverklaring, is zonder voorwerp.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding van 26 maart 2014 tot het opleggen van een inreisverbod wordt vernietigd.

Artikel 2

De vordering tot schorsing is zonder voorwerp.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op drieëntwintig juni tweeduizend veertien door:

dhr. G. DE BOECK,

wnd. voorzitter,
rechter in vreemdelingenzaken

dhr. T. LEYSEN,

griffier

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

G. DE BOECK